

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 65/2026-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného K U B | A K s.r.o., Werferova 1, Košice, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/39/2024 z 25. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

- Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/39/2024 z 25. septembra 2025 **boli porušené** základné práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
- Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/39/2024 z 25. septembra 2025 **zrušuje a vec vracia** Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.
- Najvyšší súd Slovenskej republiky **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **1456,37 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 30. decembra 2025, ktorá bola uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 65/2026-14 zo 29. januára 2026 prijatá na ďalšie konanie v celom rozsahu, domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 a ods. 4 a práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na pokojné užívanie majetku

podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd označeným uznesením najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania, ktoré navrhuje zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

2. Sťažovateľ je vlastníkom nehnuteľností, na ktorých je umiestnená inžinierska stavba – cestná komunikácia III. triedy vo vlastníctve žalovaného (████████████████████). Na uvedenej nehnuteľnosti vzniklo na základe zákona č. 66/2009 Z. z. o niektorých opatreniach pri majetkovoprávnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 66/2009 Z. z.“), vecné bremeno v prospech žalovaného ako vlastníka stavby.

3. Okresný súd Košice I (v súčasnosti Mestský súd Košice) rozsudkom sp. zn. 22C/17/2020 z 11. mája 2022 zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal zaplata náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom podľa zákona č. 66/2009 Z. z. formou opakujúcej sa ročnej odplaty. Krajský súd v Košiciach na odvolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 5Co/221/2022 z 19. októbra 2023 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie, s ktorého odôvodnením sa v celom rozsahu stotožnil.

4. Dospel pritom k záveru, že rozsah zriadeného vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. sa dal určiť už pri jeho vzniku, ide o zákonné vecné bremeno odôvodnené verejným záujmom, čím sa výrazne približuje k obmedzeniu vlastníckeho práva podľa zákona Národnej rady Slovenskej rady č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), za ktoré je náhrada tiež jednorazová. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu o jednorazovej odplate náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva zriadením vecného bremena podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z. uzavrel, že sťažovateľ si nárok na odplatu neuplatnil do troch rokov od jeho vzniku (1. júla 2009), a preto je jeho právo premlčané.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

5.1. Vo vzťahu k dovolacej námietke [§ 420 písm. f) CSP] týkajúcej sa nepresvedčivého vysporiadania sa s námietkami proti odôvodneniu rozhodnutia súdu prvej inštancie najvyšší súd z pohľadu referenčnej normy (§ 393 ods. 2 CSP) dospel k záveru, že nižšie súdy postačujúcim spôsobom zdôvodnili nepriznanie náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva k pozemku, a to aj s poukázaním na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu o jednorazovom charaktere náhrady a o premlčaní tejto náhrady.

5.2. Pokiaľ ide o dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, sťažovateľ uviedol, že odvolací súd nesprávne právne vyriešil otázku, či je náhrada za obmedzenie vlastníckeho práva podľa zákona č. 66/2009 Z. z. jednorazová alebo opakovaná. K tomu najvyšší súd uviedol, že meritórnemu preskúmaniu právneho posúdenia bráni § 422 ods. 1 CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v rámci svojej sťažnostnej argumentácie označil odôvodnenie uznesenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu za nespĺňajúce minimálne požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, a tým porušujúce právo na spravodlivý súdny proces podľa ústavy a dohovoru. Sťažnostnú argumentáciu vystaval aj na nesprávnom právnom posúdení veci tvrdiac, že opačný výklad než opakujúci sa charakter náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva nemá dostatočný zákonný podklad, naráža na ústavné limity práva vlastniť a ako taký je nedostatočne zdôvodnený. Zákonodarca nepredpokladal jednorazovú odplatu, lebo cieľom zákona je, aby sa vlastníkom pozemkom pod stavbami stali obce a samosprávne kraje. Ďalej sťažovateľ uviedol, že nemožno akceptovať taký výklad posudzovaného zákona, ktorý by preferoval ochranu majetku štátu a samosprávy, a to na úkor súkromných osôb. Štát, obce, vyššie územné celky nemôžu zneužívať inštitút vecného bremena dúfajúc, že sa vlastníci o vecnom bremene dozvedia až vtedy, keď už nárok na odplatu bude premlčaný a už ho nebudú môcť úspešne vymáhať. Prax o jednorazovej odplate spôsobila, že mestá a obce prestali s usporadúvaním vlastníckych vzťahov.

7. Osobitné miesto sťažovateľ venoval argumentom spochybňujúcim správnosť ustálenej rozhodovacej súdnej praxe, ktorá podľa jeho názoru dosiaľ neposkytla vyčerpávajúcim spôsobom odpovede na nastolené otázky, osobitne, prečo je zákonné vecné bremeno *de facto* vo svojich účinkoch postavené na roveň vyvlastneniu. S poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 369/2025 z 24. septembra 2025 (citujúc body 17 a 18) argumentuje tým, že ustálená prax nie je nemenná, resp. je prekonaná, a to s ohľadom na plynutie času a nečinnosť samospráv zneužívajúcich judikatúrou nastolený *status quo*.

8. K paralelám [naznačených judikatúrou dovolacieho súdu (sp. zn. 2Cdo/194/2019)] medzi náhradami podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a zákona č. 182/1993 Z. z. argumentuje tým, že tá neodpovedá na odlišnosti zákonných úprav a účelom zákonnej úpravy, ktoré sťažovateľ v ďalšom texte ústavnej sťažnosti identifikuje a vysvetľuje. Vyjadruje presvedčenie o potrebe argumentačne sa vysporiadať s faktom, že kým vecné bremeno podľa zákona č. 182/1993 Z. z. vzniká navždy, tak vecné bremeno podľa zákona č. 66/2009 Z. z. vzniká na presne určený čas. V rámci uvedených argumentov uviedol aj to, že žalobu podával v čase, keď súdy vlastníkom nehnuteľnosti priznávali pravidelne opakujúce sa náhrady.

III.

Vyjadrenie najvyššieho súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie najvyššieho súdu:

9. Najvyšší súd vo vyjadrení k dôvodom ústavnej sťažnosti č. k. KP 3/2026-55, Cpj 37/2026 doručenom ústavnému súdu 3. marca 2026 po oboznámení sa s obsahom predmetnej sťažnosti zotrúva na dôvodoch, ktoré viedli senát 6C k namietaným záverom, a ponecháva rozhodnutie o ústavnej sťažnosti na ústavný súd.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

10. Zúčastnená osoba, ktorou je Košický samosprávny kraj (ako žalovaný v konaní pred všeobecným súdom), vo svojom podaní doručenom ústavnému súdu 23. februára 2026 vyjadruje nesúhlas so sťažnostnými tvrdeniami a názor o tom, že ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená. Poukazuje pritom na konanie vedené pred ústavným súdom pod sp. zn.

III. ÚS 621/2023 a na závery z neho vyplývajúce, a to najmä pokiaľ ide o námietku porušenia základného práva vlastníť majetok.

11. Ďalej uvádza, že sťažovateľ nadobudol predmetnú nehnuteľnosť do vlastníctva až v roku 2015 z titulu darovacej zmluvy. Z toho vyplýva, že v čase jej nadobudnutia mal vedomosť o zaťažení tejto nehnuteľnosti, a preto nemohlo byť porušené jeho základné právo vlastníť majetok. Preto treba zohľadniť aj možné špekulatívne nadobudnutie týchto pozemkov zaťažených zákonným vecným bremenom (s odkazom na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Peter Jarkovský proti Slovenskej republike). Vzhľadom na uvedené ústavnému súdu navrhuje, aby ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietol.

III.3. Replika sťažovateľa:

12. Sťažovateľ vo svojom vyjadrení najprv reaguje na vyjadrenie najvyššieho súdu k právnej otázke primeranej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva a aj k namietanej vade zmätočnosti; k tomu uviedol, že súdy sa účinne nezaoberali námietkami, argumentmi a návrhmi, čo reflektoval v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k paralelám medzi náhradami podľa zákona č. 66/2009 Z. z. a zákona č. 182/1993 Z. z. bez odpovede k účelu a odlišnostiam zákonných úprav.

13. K vyjadreniu zúčastnenej osoby týkajúcej sa špekulatívneho nadobudnutia pozemkov sťažovateľom uvádza, že tie nadobudol darovacou zmluvou od vlastnej babky a na tom nemôže byť nič špekulatívne. Za nesprávne považuje úvahy o zmiernení majetkových krívd prijatím zákona č. 66/2009 Z. z. Prijatie tohto zákona malo podľa sťažovateľa za následok obmedzenie vlastníckeho práva aj inštitucionálnym spôsobom (zriadení vecného bremena), pričom náhrada sa poskytovala nie v takej sume ako pri vyvlastnení práve s akcentom obmedzenia na určitý čas. Ďalej polemizuje s vyjadrením zúčastnenej osoby, že sťažovateľ vedel o vecnom bremene, keďže dané bremeno nebolo vôbec evidované na príslušnom liste vlastníctva. Práve tieto nuansy, ktorých nie je málo, podľa sťažovateľa opakovane nastoľujú otázku spravodlivého vyváženého obdobných právnych vzťahov.

14. Citujúc relevantné právne názory ústavného súdu vyplývajúce z nálezu sp. zn. II. ÚS 369/2025, sťažovateľ nastolil otázku, koľko konaní o pozemkových úpravách žalovaný inicioval, resp. koľkým vlastníkom poskytol náhradný pozemok spôsobom predpokladaným zákonom č. 66/2009 Z. z. V nekonaní žalovaného možno badať špekulatívny motív, resp. zneužitie práva, keďže daná situácia má za následok *de facto* vyvlastnenie sťažovateľa bez akejkoľvek náhrady, čo predstavuje ústavnoprávny rozmer zásahu do jeho práv.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

15. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodnutie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania sťažovateľa, ktorý si ako vlastníť pozemkov pod stavbami vo vlastníctve žalovaného na všeobecnom súde uplatnil nárok na zaplatenie odplaty za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z. z. Porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie a základného práva vlastníť majetok identifikoval v posúdení jeho nároku na odplatu za vecné bremeno ako nároku na jednorazovú odplatu, ktorý vznikol účinnosťou zákona 1. júla 2009, na ktorej uplatnenie uplynula trojročná premlčacia doba 1. júla 2012. Základom tohto právneho posúdenia, na ktorej

vyriešení primárne spočívali rozhodnutia všeobecných súdov v tejto veci sťažovateľa, je ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu vychádzajúca z analógie s vecným bremenom podľa § 23 ods. 5 zákona č. 182/1993 Z. z..

16. Sťažovateľ ako vlastník pozemkov dotknutý zákonnými obmedzeniami nie je prvý a ani jediný, ktorý v konaní pred ústavným súdom pravidelne a naliehavo namieta ústavnú neudržateľnosť a nespravodlivosť výkladu zákona č. 66/2009 Z. z. v otázke jednorazovosti náhrady za vznik zákonného vecného bremena. Objektívna nemožnosť dispozície so zaťaženým predmetom vlastníckeho práva a súčasná stagnácia či neochota samospráv (a štátu) definitívne upraviť vzájomné právne vzťahy bez náležitej peňažnej kompenzácie predstavuje reálny problém dlhodobo sužujúci dotknutých vlastníkov pozemkov. Ich právny problém má aj v dôsledku mlčania zákona vo vzťahu k požiadavke primeranej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva viac ako jedno právne riešenie, ktoré po roku 2020 doviedlo všeobecné súdy (po počiatočnej nekonzistentnej súdnej praxi) k záveru o jednorazovej povahe náhrady.

17. Ústavný súd sa pri posudzovaní opodstatnenosti sťažnostnej argumentácie požadujúcej poskytnutie primeranej opakujúcej sa náhrady riadil relevantnými právnymi závermi vyplývajúcimi z uznesení sp. zn. PL. ÚS 12/2025 z 28. mája 2025 a sp. zn. PL. ÚS 9/2026 z 25. marca 2026, vydaných vo veci návrhov všeobecných súdov na vyslovenie nesúladu špecifikovaných ustanovení zákona č. 66/2009 Z. z. s ústavou, ktoré sťažovateľovi prinášajú perspektívu na judikatúrny posun a potenciálny úspech pri uplatňovaní kompenzačných nárokov.

18. Závery v týchto rozhodnutiach vyslovené na podklade doktríny o evolutívnom vývoji judikatúry predstavujú pre všeobecné súdy taký impulz, ktorý ich má posmeliť k zmene doteraz ustáleného právneho názoru o jednorazovej povahe náhrady za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z. z. Naznačený obrat postoja ústavného súdu k riešeniu odplaty za zriadenie vecného bremena – bez potreby derogačného zásahu ústavného súdu – bol v zmysle záverov ústavného súdu vyvolaný najmä dlhodobou nečinnosťou samospráv ako vlastníkov delimitovaných stavieb a nečinnosťou štátu ako garanta pozemkových úprav, v dôsledku ktorej zatiaľ nedošlo k definitívnemu usporiadaniu vlastníckych vzťahov zákonom predpokladanými nástrojmi (§ 2 zákona č. 66/2009 Z. z.), a to bez viny a na škodu vlastníkov pozemkov. Dôvod na odklon od ustálenej súdnej praxe ústavný súd vzhliadol v skutočnosti, že ani takmer po 16 rokoch od nadobudnutia účinnosti posudzovaného zákona nebol dosiahnutý jeho účel.

19. Z obsahu už uvedených „plenárnych“ uznesení ústavného súdu nepochybne vyplýva prehodnotenie svojho názoru na ďalšiu akceptovateľnosť prevládajúceho náhľadu na povahu náhrady ako jednorazovej. Odklon od precedensu najvyšších súdnych autorít je v zásade možný, avšak je potrebné k tomu pristupovať opatrne, zdržanlivo, v nevyhnutných prípadoch opodstatňujúcich prekročenie princípu predvídateľnosti a tiež s dôkladným odôvodnením tohto postupu; jeho súčasťou by malo byť presvedčivé vysvetlenie toho, prečo napriek očakávaniu rešpektu k doterajšej rozhodovacej praxi bolo rozhodnuté inak (m. m. nález Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. ÚS 613/06 z 18. 4. 2007).

20. V konkurencii dvoch právnych názorov k povahe náhrady za vecné bremeno treba najprv zdôrazniť, že ústavný súd nereviduje skorší právny názor o jednorazovej povahe ako vecne nesprávny, len ho obsahovo transformuje (sp. zn. PL. ÚS 9/2026). Žiada sa upresniť, že samotné plynutie času bez ďalšieho nie je v danom prípade jediný a výlučný dôvod preukazujúci potrebu

odklonu od precedensu a na určenie nového pravidla. Ide skôr o súbor vzájomne prepojených a graduálne sa vyvíjajúcich a plynutím času zintenzívnených spoločensko-právnych „problémov“ v normatívnom systéme, na ktoré súčasný zákon nebol pripravený.

21. V konkrétnej rovine možno uvedené „problémy“ vysvetliť tak, že plynutím času vyformovaný „stav“ dlhodobého trvania a neprimerane obmedzujúceho zásahu do vlastníckeho práva vlastníkov pozemkov, ktorí nedisponujú žiadnym z oprávnení vlastníka, ktoré tvorí obsah vlastníckeho práva v dôsledku (i) súdneho výkladu dotknutej právnej úpravy o premlčateľnom nároku len na jednorazovú náhradu, a to (ii) bez akejkoľvek viditeľnej snahy samosprávy (štátu) definitívne usporiadať vzájomné právne vzťahy, nie je v intenciách princípu proporcionality optimálny. Ak aj bola dôvodom hraničnej ústavnej akceptovateľnosti dosiaľ dočasnosť tohto riešenia, tá plynutím času bez snahy samospráv o dialóg s vlastníkmi pozemkov nadobúda kontúry trvalosti a reálne riziko, že účel sledovaný zákonom č. 66/2009 Z. z. sa nenaplní. Takto zakonzervovaný spoločensko-právny stav podporený doterajšou judikatúrou najvyšších súdnych autorít a výkladom dotknutých právnych noriem nie je naďalej ústavne udržateľný.

22. Odhliadnuc od aktuálnych záverov ústavného súdu k zmene povahy náhrady za vecné bremeno zriadené zákonom č. 66/2009 Z. z., v ďalšom na to priamo nadväzujúcom kroku sa ústavný súd zaoberal rozhodujúcim temporálnym aspektom pre prípadné rozhodnutie o vyhovenie druhej skupine ústavných sťažností. V uznesení sp. zn. PLZ. ÚS 1/2026 z 15. apríla 2026 (ďalej len „zjednocujúce stanovisko“) zjednotil odlišné právne názory senátov ústavného súdu a vo výroku tohto uznesenia vyslovil, že *„právny názor ústavného súdu, podľa ktorého okolnosť odôvodňujúcu prekonanie skoršej judikatúry najvyšších súdnych autorít o povahe náhrady za vecné bremeno zriadené podľa § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z. z., môže tvoriť fakt, že ani po takmer 16 rokoch od nadobudnutia účinnosti uvedeného zákona nebol dosiahnutý jeho účel spočívajúci v definitívnom usporiadaní vlastníckych vzťahov medzi vlastníkom pozemku a obcou alebo vyšším územným celkom, ako vlastníkom delimitovanej stavby, je uplatniteľný len na právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov vyhlásené po právoplatnosti uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 12/2025 z 28. mája 2025“*.

23. V intenciách zjednocujúceho stanoviska sa žiada vyhodnotiť, že predmetom prieskumu pred ústavným súdom je rozhodnutie najvyššieho súdu (ako konečného rozhodnutia všeobecného súdu), ktoré bolo vyhlásené 25. septembra 2025, teda po právoplatnosti uznesenia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 12/2025 z 28. mája 2025, ktoré nastalo 27. júna 2025. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu založené na právnom názore na jednorazovej náhrade nastolenou doterajšou judikatúrou bolo vydané v okamihu, hoci už rozhodovacia prax ústavného súdu signalizovala možnosť evolutívnej zmeny judikatúry a náznak pozitívnej zmeny hmotnoprávneho postavenia vlastníkov pozemkov.

24. Nastolenie zmeny judikatúry, ktorá v sebe nesie potenciál naplnenia účelu zákona č. 66/2009 Z. z. a ktoré vzišlo z iniciatívy ústavného súdu, však patrí všeobecným súdom s náležite vyargumentovaným odklonom od ustálenej rozhodovacej praxe podľa čl. 2 ods. 3 CSP a § 220 ods. 3 CSP (por. bod 17 tohto nálezu). Ak aj takejto zmene bráni absencia možnosti strany sporu prípustne namietat' nesprávne právne posúdenie z dôvodu majetkového cenzu (bod 26 napadnutého rozhodnutia), najvyššiemu súdu nič nebráni v tom, aby právny záver ústavného súdu o ústavnej neudržateľnosti právneho záveru o jednorazovej náhrade zohľadnil pri posudzovaní dovolania

podľa § 420 písm. f), v rámci ktorého sťažovateľ namietal nedostatočné odôvodnenie nepriznania náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva.

25. Vychádzajúc z uvedených úvah, ústavný súd dospel k záveru, že v prejednávanej veci došlo k porušeniu práv sťažovateľa na súdnu ochranu a spravodlivý proces ústavne nekonformným výkladom aplikovaných právnych noriem s priamym dopadom na jeho vlastnícke právo a právo pokojne užívať majetok, ktorý predstavuje neprimerané bremeno (bod 1 výroku tohto nálezu).

26. Vzhľadom na to, že napadnuté rozhodnutie porušuje základné práva sťažovateľa, ústavný súd ho zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie najvyššiemu súdu (bod 2 výroku tohto nálezu). V ďalšom konaní bude úlohou najvyššieho súdu v súlade s právnym názorom ústavného súdu pri zohľadnení individuálnych okolností prípadu tak, aby bola poskytnutá súdna ochrana spravodlivá, opätovne rozhodnúť o nároku sťažovateľa.

V.

Trovy konania

27. Sťažovateľ, ktorý požiadal o náhradu trov konania, ich však v žiadnom štádiu konania (v ústavnej sťažnosti ani v replike) nevyčíslil. Aj napriek uvedenému ústavný súd disponujúci širokým priestorom na úvahu o tom, či vôbec priznať náhradu trov konania, a ak áno, v akom rozsahu (III. ÚS 209/2020, I. ÚS 238/2021), s prihliadnutím na výsledok konania priznal sťažovateľovi [§ 73 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] náhradu trov konania v celkovej sume 1456,37 eur (výrok 3 tohto nálezu).

28. Ústavný súd pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z obsahu súdneho spisu a z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3, § 16 ods. 3). Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2026 je 396,50 eur a hodnota režijného paušálu je 15,86 eur. Sťažovateľovi, ktorého právny zástupca je platiteľom dane z pridanej hodnoty, ústavný súd priznal náhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti) a za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2026 (replika), čo predstavuje celkom 1456,37 eur.

29. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu